

A legszebb ajándék

Timi az idén is nagymamájával töltött néhány napot karácsony előtt, aki most is figyelmeztette, hogy a karácsonyi kívánságlevelét el ne felejtse megírni, mert időben kell postára adni. Timi már egészen kicsi kora óta küld levelet a Télapónak. Óvodáskorában lerajzolta, mit szeretne kapni, és Nagy vagy anya melléírta, amit még tudnia kellett a címzettnek. Mióta iskolás lett, a kiegészítésre nincs szükség. Gyöngybetűi szép szabályosan sorakoznak egymás után a levélpapíron. Kért már babát, korcsolyát, cicás sapkát és kesztyűt, amiket sorra meg is kapott. De volt egy olyan kívánsága, amely hiába szerepelt már három listában, eddig sohasem teljesítette a Télapó: „Kérlek szépen, hozz nekem karácsonyra egy kistestvért!” A legutolsó levelében még azt is hozzátette, hogy „Teljesen mindegy, lehet öcsike vagy hugi, ami van!” De mindeddig ez a kívánsága nem teljesült. Mondom, eddig! Timiék ugyanis idén pontosan karácsony tájára várják a kisbaba érkezését. Így nem csoda, ha Timi úgy érezte, az idén nem kérnie kellene, hiszen a várva vár ajándéka már ott moccanog anya pocakjában, hanem most végre ő szeretne kedveskedni a Télapónak. Komolyan nekilátott hát a levélírásnak.

„Kedves Télapó! Most én szeretnék adni neked valamit. Tudom, a kistesó nagy kívánság volt, ezért én is valami olyat szeretnék neked ajándékozni, ami számomra nagyon kedves.”

Idáig jutott és elgondolkodott, vajon mi is legyen az a dolog, amit csereajándéknak elküldhet a Télapónak. Gyorsan felállt, és a szekrényhez szaladt, ahová magával hozott játékeit rakta. Sorra vette legféltettebb kincseit.

- Elküldöm Mackó urat, olyan puha és meleg, a hideg téli éjszakában biztosan szívesen ölelné magához - gondolta, és leemelte a polcról. - Az is lehet, hogy Bocókának jobban örülne, elvégre neki szarvasai vannak, és Bocó kicsit hasonlít rájuk. Mi lenne, ha Lili babát adnám neki? Hasonlít rám, és legalább mindig tudná, ha ránéz, hogy én küldtem. Á, nem jó. Télapó mégiscsak fiú, biztosan jobban örülne egy focinak! Focim nincs, de ez a szép szivárványos labda olyan klasszul pattog, hogy csak na!

Így került még le a polcról Malacka, Fáni, néhány szikrázó üveggolyó, a sípoló szivacs-kocka, pár szép mesekönyv... Timi pedig egyre tanácstalanabban állt az ajándékba szánt holmik között.

- Nocsak, kicsikém, boltost játszol? – kérdezte a szobába lépő nagy.

- Nem, nem, csak éppen a Télapónak írok levelet, és ajándékot szeretnék neki választani - kezdte magyarázni a dolgot.

Nagyi meglepődve bólogatott, és azt mondta:

- Ez igazán kedves ötlet, de most egy kicsit abba kellene hagyni a válogatást, mert apa telefonált, hogy megszületett az öcsikéd! Jön érted, hogy bemenjetez anyához és Tomihoz a kórházba.

Timinek még a lélegzete is elállt egy pillanatra, majd tapsikolni, ugrándozni kezdett örömeiben. Úgyesen felöltözött, és miközben Nagyi segített megfésülni rakoncátlankodó tincseit, folyamatosan csacsogott:

- Apa látta már? Vagy velem együtt nézi majd meg? Mégis, mekkora? Milyen színű a szeme? Barna a haja? - záporoztak a kérdések olyan gyorsan, hogy nagy nem is győzte

válással. - Mikor jön már apa? Én már készen vagyok! - türelmetlenkedett az ablak előtt toporogva.

- Itt van! – kiáltotta, amikor meglátta a lassító autót, és már szaladt volna kifelé, de nagy időben megállította, hogy ráadja a sapkát, sálát, kabátot. Timi végigcsivitelte az utat a kórházig. De apa keményen állta a kérdésrohamot. Türelmesen csitítgatta a sajtukucra emlékeztető mozgó kislányt. Végre odaértek a hatalmas ablakhoz, melynek túloldalán katonás rendben sorakoztak az átlátszó falú, kis műanyag kádacskákra emlékeztető ágyak. Apa oldalt egy mikrofonba bementa előbb a saját, majd Tomi nevét. A mosolygós nővérke térült-fordult, és hamarosan egy kis csomaggal a kezében jött vissza. Kissé kibugyolálta, és megmutatta az édesdeden szunyókáló Tomit.

- Jaj, de picil! - ámuldozott Timi. - És milyen aranyos!

- Te biztosan a testvérkéje vagy. Nagyon hasonlít rád az öcsikéd! - hallatszott a nővérke hangja a kicsi hangszórón át. - A haja színe is pontosan olyan, mint a tied, igaz, alig látszik, mert csak kis pihe - mondta, majd megfogva a csöpp kezecskét, pá-pát intett, és visszavitte a picit az ágyába.

- Gyere! Már anya is nagyon vár, mondtam neki, hogy behozlak - fogta kézen apa Timit, és sietős léptekkel indultak a kórtermek felé.

- Anya! Anya! - szaladt lelkenedezve édesanyjához a kislány. - Képzeld, láttam Tomit, és a néni azt mondta, nagyon hasonlít rám, és egyforma színű a hajunk...

Anya mosolyogva bólogatott.

A látogatás után úgy repültek a napok, mint a szél. Mindig volt valami elintéznivaló, amiben Timi segíthetett apának. Még néhány fontos dolgot be kellett szerezni anya új bevásárlólistájáról, ketten választották ki a fenyőfát és díszítették fel, végül nagy ünnepi fogásait és süteményeit is haza kellett szállítani. Szerencsére minden készen állt idejében, hogy apa hazahozhassa anyát és Tomit. Timinek szokatlan volt, hogy már nem ő a család legkisebb tagja, és bizony meg kellett várni, amíg Tomi eszik, fürdik, és csak azután következett ő. Sőt, ha Öcsi időnként sírdogált, akkor ment, hogy megnézzé, mi lehet a baj, hátha csak a cumi esett ki a szájából. Máskor meg a fürdetéshez vitte a babaolajat, anyának segített a pelenkázásban vagy az altatásban, szóval igazi nagytestvérré lépett elő.

A karácsonyeste most is úgy zajlott, mint máskor, csak eggyel többen voltak a fa körül. Mindenki izgatottan bontogatta a csomagját, és örült a meglepetésnek. Ám amikor nagypapa most is, mint minden évben, megkérdezte tőle, melyik a legkedvesebb ajándéka, Timi gondolkodás nélkül vágta rá: „Tomika!”